

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Atheniensi, Neopatrensi, & Larisseno Archiepiscopus, & Davaliensi,
Fermopilensi, Avalonensi, Sydoniensi, Castoriensi, & Zaratoriensi
Episcopus, & Thebano, Citrensi, Nazorescensi, & Valacensi electis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

PHILIPPO ILLUSTR
Regi Francorum.

Epist. 190.
Vt regalia re-
stituat Episco-
pis Aurelian-
& Antifiodo-
rensi.
Vide lib. 10.
Epist. 195. lib.
14. Epist. 32.
162. 106. 107.
& lib. 15. Epist.
39. 40.

Cum alij Reges & Principes rationes & libertates ecclesiasticas persequuntur, nos, fili carissime, te illis obicimus in exemplum quod eas in regno tuo custodis illas; propter quod & Dominus justus iudex te ac regnum tuum haecenus custodivit illas, quin etiam magnifice augmentavit, nec augmentare ac custodire desisset quandiu tu & heredes tui fideliter curaveritis in hoc laudabili proposito permanere, quod & apud Deum est meritum & apud homines gloriosum. Nam si ad regna vicina pariter & remota oculos tuae considerationis extendas, manifestè videbis quàm graviter Deus illa contriverit quorum [Reges & Principes] rationes & libertates ecclesiasticas infringere praesumpserunt. Nuper autem, quod dolentes referimus, nostris estauribus intimatum quod tua regalis sublimitas contra venerabiles fratres nostros Antifiodorensem & Aurelianensem Episcopos indignata remagi praecipit non utique sui moris, sed nec etiam sui juris, dum eorum saisiri fecisti regalia, immo etiam quaedam alia praeter illa; cum nedum de aliquo forisfacto confessi fuerint vel convicti, nec etiam ad satisfaciendum commoniti vel inducti, levi occasione praetensa, quod quidam eorum milites in tuo exercitu constituti ad locum quem eos adire praeeperas ire cum aliis noluerunt, absentibus eisdem Episcopis per licentiam à te liberaliter impetratam. Et cum tam per se ipsos quàm etiam per venerabiles fratres nostros Senonensem Archiepiscopum & coepiscopos suos tibi humiliter supplicaverint ut faceres eis reddi regalia sic subtracta, paratis postmodum curiae tuae subire iudicium, sicut in talibus fieri consuevit, tu supplicationes eorum admittere noluisti, sed cogis eos miserabiliter exulare. propter quod ipsi de prudentum virorum consilio terram tuam in eorum dioecibus constitutam suppofuerunt ecclesiastico interdicto, sed nec sic potuerunt à te satisfactionem aliquam obtinere. unde coacti sunt apostolicum patrocinium implorare. Quocirca serenitatem tuam rogandam duximus & monendam, in remissionem tibi peccaminum injungentes, quatenus pro divini nominis gloria & apostolicae sedis honore facias praefatis Episcopis subtracta restitui universa, & eos secundum consuetudinem approbatam justè ac modè tractari, donando nobis intercedentibus pro

Deo & propter Deum si quam praefati Pontifices adversum te commiserunt offensam, ne hac occasione contingat inter regnum & sacerdotium scandalum exoriri; quia nos in majoribus tibi curabimus grata, favente Domino, vicissitudine respondere. Datum Laterani xvii. Kalend. Ianuarij, pontificatus nostri anno tertio decimo.

ARCHIEPISCOPO ET SVFFRAGANEIS
Ecclesie Senonensis.

Scribimus carissimo in Christo filio nostro Philippo illustri Regi Francorum quod cum alij Reges & Principes rationes & libertates ecclesiasticas persequuntur, nos eundem Regem illis obicimus in exemplum quod eas in regno suo custodit illas, propter quod & Dominus justus iudex ipsum &c. in eundem serè modum ut in alia usque in finem. Quocirca fraternitati vestrae per apostolica scripta praecipiendo mandamus quatenus praefatum Regem ad hoc moneatis prudenter & efficaciter inducatis quod super his Deo & Ecclesiae satisfaciat ut tenetur, impendentes, auctoritate nostra suffulti, praedictis Episcopis in iure suo consilium & auxilium opportunum, ne vigor ecclesiasticae libertatis per novae praesumptionis insolentiam violetur. Datum ut in alia per totum.

ATHENIENSI, NEOPATRENSI,
& Larisseno Archiepiscopis, & Davalensis, Fermopilensi, Avalonensi, Sydonensi, Castoriensi, & Zaratoriensis Episcopis, & Thebano, Citerensi, Nazorensi, & Valacensi electis.

Cum à nobis petitur quod iustum est & honestum, tam vigor aequitatis quàm ordo exigit rationis ut id per sollicitudinem officij nostri ad debitum perducatur effectum. Eapropter, venerabiles fratres Archiepiscopi & Episcopi, & dilecti in Domino filij electi, vestris iustis precibus inclinati, resignationem Ecclesiarum, monasteriorum, possessionum cum pertinentiis suis, necnon etiam Presbyterorum & ecclesiasticarum personarum cum omni iure suo, quam nobiles viri Principes & Barones commorantes à confinio Thessalonicensis regni usque Corinthum in manus venerabilis fratris nostri Constantinopolitani Patriarchae, consentiente ac approbante carissimo in Christo filio nostro Henrico Constantinopolitano Imperatore illustri, (salvo tamen terrarum censu qui crustica Graeco vocabulo nuncupatur, & dudum solvebatur à Graecis) unanimi vo-

lasset, ei demum in nostra presentia constituto dilectum filium Angelum Subdiaconum & Capellanum nostrum concessimus auditorem. Et quia quaedam quae contra praeribitam sententiam opponebat asseruit se coram eo probare non posse, idem Subdiaconus probationes suas recipiendas Praetensi Praeposito suoque collega commisit, nihilque coram ipsis probato, partes denuo ad ipsius Subdiaconi praesentiam redierunt. Et praedictorum Plebani & Clericorum procuratore petente praefatam sententiam confirmari, eod quod idem Presbyter in probatione defecerat objectorum, ipso autem Presbytero in contrarium asserente quod probationes suas producere coram eodem Praeposito & collega ipsius ex causa rationabili recusarat, eod quod contra mandatum suum procurator ejus convenerat in iudicem in quem non debuit convenire, Subdiaconus ipse, ad convincendam ejus astutiam, alias ei duxit inducias concedendas, infra quas probaret, si vellet, coram aliis iudicibus ea quae coram prioribus non probarat. Super quo dictus Presbyter apud Subdiaconum memoratum, proprio procuratore dimisso, recessit. Sed hujusmodi procurator, licet vellet in iudices convenire, litteras tamen accipere denegavit. Interim autem saepesato Presbytero in urbe callide latitante, procurator supradictae plebis apud Subdiaconum saepedictum diu fatigatus instabat ut procederet contra illum, sed respondente ipso quod jam esset officio suo functus, dilectus filius Alatrinus Subdiaconus & Capellanus noster denuo sibi concessus auditor a nobis citari iussit Presbyterum memoratum, eoque coram ipso minime comparente, cum nec procurator ejus saepius requisitus litteras vellet accipere deferendas ad iudices coram quibus objecta contra sententiam probarentur, praemissa nobis ex ordine recitavit. Nos autem Priori sanctae Reparatae ac M. Canonico Lucanis injunximus ut eandem sententiam, quemadmodum erat iusta, executioni mandarent. Sed idem Presbyter ex illa clausula, *quemadmodum erat iusta*, diffugij occasionem assumens, ad sedem apostolicam appellavit. Propter quod sententia ipsa non extitit executioni mandata. Cum autem postea coram dilecto filio G. Subdiacono & Capellano nostro ad impugnandam supradictam sententiam quaedam exhibuisset litteras venerabilis fratris nostri Episcopi Florentini, ex quibus colligi videbatur quod praedictus magister Zenobius tempore late sententiae

Tom. II.

fuerat excommunicationis sententia innodatus, litteris tamen circa tenorem atque sigillum appensum habitis manifeste suspectis, pronuntiavit Subdiaconus antedictus de consilio sapientium saepedictum Presbyterum, qui diutius super ipso negotio litigando hujusmodi litteras nunquam duxerat exhibendas, contra supradictam sententiam nullatenus ulterius audiendum, perpetuum super hoc eidem silentium imponendo. Et licet eidem Presbytero ab ipsa sententia provocanti dilectus filius S. Subdiaconus & Capellanus noster fuerit post haec concessus auditor, nunquam tamen per se aut procuratorem idoneum, expectatus diutius, comparuit coram eo. Nuper etiam, licet quidam laicus, cui pro Presbytero memorato clamanti dilectum filium Rainaldum Acolythum & Capellanum nostrum concessimus auditorem, quoddam coram eo exhibuerit instrumentum, in quo in verbo veritatis idem Presbyter fatebatur se illa corporis infirmitate gravatum quod sedem non poterat apostolicam visitare, ad defensionem tamen illius nihil aliud allegavit. Volentes igitur finem imponi hujusmodi controversiae totiens suscitatae, ne saepedictus Presbyter lucrum de tanta tergiversatione reportet, discretioni vestrae per apostolica scripta mandamus quatinus eundem Presbyterum contra dictam sententiam nullatenus audientes, sententiam ipsam appellatione remota executioni mandetis, contradictores per censuram ecclesiasticam compescentes. Datum Laterani xv i. Kalen. Decembris, anno terdecimo.

COMPOSTELLANO ARCHIEPISCOPO,

Causam quae vertebatur inter Abbatem & monachos de Lorbarano ac illultrem Reginam Tarasiam post multas commisiones tibi duximus delegandam, qui diligenter in illa procedens, eam nobis remisisti sufficienter instructam. Nos igitur utriusque partis attestacionibus & allegationibus intellectis; ita duximus sententialiter providendum, ut quia constitit nobis praefatos Abbatem & monachos per vim & metum fuisse coactos monasterium de Lorbarano deserere disponendum praedictae Reginae, quae, sicut conata fuerat ab initio, sic demum quaedam in illud monachas introduxit, quas tamquam propriam familiam ibi continet & gubernat, illis honeste remotis ab ipso, iidem Abbas & monachi reducantur in illud & restituantur ad plenum, ita quod ejus bona dilapidare

Epist. 179.
De reducendis
monialibus in
monasterium
de Lorbarano.

Qq q ij